

Förord

Tröttheten eller livets stora allvar kan komma till oss på många sätt. Till mig har tröttheten kommit som hållplatser vid vägen, livsvägen. Som en källa, ett vattenhål att falla ned vid, där jag kunnat fylla på min inre ränsel.

Dessa hållplatser har också varit likt väntrum. Inte där jag väntat mig något, eller känt förväntan, utan där det som velat komma ifatt mig, fått en chans att närma sig mig. Inte påträngande med makt eller styrka, men livet har fört mig dit jag inte ville, men dit jag ändå längtat efter att få komma.

I dag gäller det att komma i rätt tid, att komma ut, att inte komma för sent. Ofta kommer vi ändå för sent. Definitivt för sent. Ibland hinner vi inte ens säga adjö innan livets stora allvar når oss. Vi har ofta många frågor, frågor som blir obesvarade. Men i det kaos som trötthet, sjukdom eller döden skapar uppstår frågorna. När, varför, vem, hur, vad till, varför jag?

Frågan "varför" är ett ord med riktning, den för framåt. Var-för, vart för detta, var för detta mig? Också i varje KaOs finns ett O. Detta O kan likt den kastade stenen ge nya ringar på vattnet. Tyngden som skapade kaoset faller till botten men lämnar kvar ett rum för växtkraft och nya tankar.

Utan att på något sätt säga att jag vet något om utmattningens frågor och svar vill jag ändå dela de ord som blivit till inom mig. För mig har det blivit en nödvändighet att ta mitt liv på allvar, men att göra det med ett lugnare tempo.

Jag övar mig att ta vara på varje ögonblick. Jag övar mig i att hålla fast vid det jag har, det som är viktigt i livet, men också att våga öppna mig för det nya, det oväntade och det som jag inte vågat be eller längta efter.

Spjutaretorp November 2004
Marianna Agetorp

Våga tro på ett nytt ögonblick
där du är sedd.
För ögonblicket ser.
Ser dig i din djupaste svaghet,
ser dig i din styrka,
ser dig i ditt liv och din död.
Ögonblicket dömer inte.
Ögonblicket smickrar inte.
Ögonblicket bara är.
Du behöver inte leva längre
än från nu till nu.